

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2177

гр. Бургас, 20.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Даниела Д. Михова
Александър Д. Муртев

като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно частно гражданско дело № 20222100501535 по описа за 2022 година

Производството пред настоящата инстанция е по реда на чл.420, ал.3 ГПК.

Образувано е по повод частни жалби, обективирани в една жалба **вх. №17065/15.09.22г. на БРС** от С. С. и от „Виа Салария“ – ЕООД, представлявано от Симеон Стоянов, уточнена със заявление **вх.№20566/13.06.22г.** срещу Определение №1927/04.04.22г., с което съдът е отхвърлил исканията на длъжниците по чл.420 ГПК за спиране на изпълнението на издадената заповед за незабавно изпълнение на парично задължение №2902/19.10.21г., издадена по ч.гр.д.№7281/21г. на Районен съд Бургас. С жалбата се претендира въззивният съд да отмени определението, с което съдът е отказал спиране на изпълнението на издадената заповед за незабавно изпълнение.

На първо място частните жалбоподатели намират, че съдът се е произнесъл по нередовно – бланкетно искане, без да остави същото без движение и да даде указания на страната да го уточни.

Второ, частните жалбоподатели излагат подробни оплаквания досежно надлежността на връчването от ЧСИ Ст.Николова на изпратените от кредитора покани за обявяване на предсрочната изискуемост на вземането.

На трето място се заявява искане за отмяна на допуснатото незабавно изпълнение на заповедта – чл.419 ГПК. В тази връзка на въззивния съд в настоящия състав е служебно известно, че частните жалбоподатели са предявили нарочни жалби по реда на чл.419, ал.1 ГПК, по които е образувано ВЧГД №1337/22г. С постановеното по нея Определение №2117/15.09.22г., обжалваното незабавно изпълнение е потвърдено. Настоящото производство има за предмет жалба по чл.420, ал.3 ГПК и въпросите по чл.419 ГПК не подлежат на съвместно разглеждане.

На следващо място частните жалбоподатели изразяват оплаквания срещу издадената заповед в частта, относно разноските. В тази връзка на въззивния съд в настоящия състав е служебно известно, че частните жалбоподатели са предявили нарочни жалби по реда на чл.413, ал.1 ГПК, по които е образувано ВЧГД №1554/22г. С постановеното по нея Определение №2172/20.09.22г., производството по делото е прекратено, а частни жалби вх.№11579/01.04.22г. на БРС от С. К. С. и жалба вх. №11583/01.04.22г. на БРС са изпратени на БРС с указания да се върнат на БОС в случай, че производството по чл.422 ГПК бъде прекратено. Настоящото производство има за предмет жалба по чл.420, ал.3 ГПК и въпросите по чл.413 ГПК не подлежат на съвместно разглеждане.

Ответникът по жалбата и заявител по чл.417 ГПК „Уникредит Булбанк“ – АД представя писмен отговор на същата. В него излага съображения за неоснователност на жалбата. Намира, че представения документ – извлечение от сметките на Банката е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжниците, разноските и таксите са изчислени правилно, не са налице предпоставките за спиране на изпълнението.

Бургаският окръжен съд, за да се произнесе по постъпилата жалба, взе пред вид следното:

Пред Районен съд Бургас на 18.10.22г. е постъпило заявление по чл.417 ГПК от „Уникредит Булбанк“ – АД, за издаване на заповед за изпълнение, постановяване на незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист срещу „Виа Салария“ – ЕООД, представлявано от Симеон Кирилов Стянов и С. К. С., в качеството им на длъжници, за сумата от 400000 лева представляваща дължима главница по договор за банков револвиращ кредит № 0101/424/13112019 от 13.11.2019 г., сумата от 15909.01 лева – договорна лихва върху редовна главница, дължима за периода 21.10.2020 г. – 05.10.2021 г., сумата от 2108.87 лева – лихва върху просрочена главница, дължима за периода 13.07.2021 г. – 14.10.2021 г., сумата от 19944.44 лева – наказателна лихва при просрочие, дължима за периода 21.10.2020 г. – 14.10.2021 г., сумата от 3309.78 лева – просрочена лихва (миграция) към 21.10.2020 г., сумата от 1400.00 лева, дължими такси по тарифата на банката към 15.10.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.10.2021 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 16145.50 лв. - разноси по делото

Претенцията е основана на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК- извлечение от счетоводните книги на “УниКредит Булбанк” АД от дата 15.10.2021 г. за кредитополучателя “ВИА САЛАРИА“ ЕООД и солидарния длъжник С. К. С.. Представени са договор за банков револвиращ кредит №0101/424/13112019 от 13.11.2019 г., допълнително споразумение от 13.11.2019 г., Анекс № 1 от 30.06.2020 г., Общи условия на банката, както и на връчени на длъжниците покани за доброволно изпълнение и уведомления за обявяване на предсрочна изискуемост на вземанията, които документи удостоверяват следните обстоятелства: усвоен размер на кредита - 400 000 лева; краен срок на погасяване - 13.11.2022 г.; наличие на 3

неплатени погасителни вноски; настъпване на предсрочна изискуемост на целия кредит на 05.10.2021 г., поради неплащане на парично задължение от страна на кредитополучателя

На 19.10.21г. БРС е издал Заповед №2902 за претендираните суми, постановил е незабавното ѝ изпълнение и е издал изпълнителен лист.

На 01.04.22г. са постъпили възражение по чл.414 ГПК от длъжниците. Предвид това, заявителят е предявил иск за установяване на вземанията си.

С подадени от двамата длъжници частни жалби **вх.№11579/01.04.22г. на БРС** от С. К. С. и жалба **вх.№11583/01.04.22г. на БРС** от „Виа Салария“ – ЕООД, освен искане за отмяна на допуснатото незабавно изпълнение на заповедта, обжалване на разниските, присъдени с нея, е направено искане за спиране на принудителното изпълнение на заповедта. С тук обжалваното определение, БРС на осн. чл.420 ГПК надлежно е разгледал искането и е оставил същото без уважение.

Частни жалби срещу това определение са предмет на настоящото производство. Разгледани по същество жалбите са неоснователни. Обжалваното определение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Аргументите на първоинстанционния съд въззивната инстанция споделя на осн. чл.278, ал.4, вр. чл.272 ГПК.

В допълнение следва да се каже: Нормите на чл.420, ал.1 ГПК, вр. чл.180 и 181 ЗЗД изискват представянето на реално обезпечение на кредитора. Длъжникът следва да докаже сериозността на възраженията си, което става само с **учредяване на обезпечение чрез залог или ипотека**. Противното би означавало да се даде възможност за злоупотреба с права, като се позволи на длъжника да спира изпълнението само въз основа на голословно възражение срещу заповедта. Поради това с подаването на искането за спиране на изпълнението, длъжникът следва да представи обезпечението. Това му искане не може да бъде бланкетно и да изисква допълнително уточняване.

В настоящия случай искането на жалбоподателите за спиране на изпълнението е направено едновременно с исканията по чл.419 ГПК и чл.413 ГПК и не съдържа обосноваване, нито дори готовност за представяне на обезпечение. С подадената частна жалба отново не е направено такова изявление нито е заявена дори готовност за представяне на обезпечение.

Друга възможност да се поиска спиране на изпълнението, е да се представят убедителни писмени доказателства, които да разколебават удостоверителната сила на представения документ или да установяват че сумата не се дължи. Със ЗИДГПК /ДВ бр.86/2018г./, бе извършено изменение на нормата на чл.420, ал.2 ГПК, относно необходимостта писмените доказателства, придружаващи възражението да са убедителни. Независимо от това, за разлика от хипотезата по ал.1, в която спирането е безусловно, при представяне на обезпечение за кредитора, възможността за спиране по ал.2 и след изменението на закона остана условна – на съда е предоставено правото да прецени дали да спре изпълнението. Това означава, че не всички писмени доказателства водят до спиране на изпълнението, а само такива, за които съдът прецени че разколебават удостоверителната

сила на документа по чл.417 ГПК.

В настоящия случай искането на жалбоподателите за спиране не е придружено с такива доказателства, от които да се установява, че вземането не се дължи. А доколкото вземането е по търговско, а не по гражданско правоотношение, длъжниците не се ползват с потребителска защита, поради което не следва да се обсъждат хипотезите по чл.420, ал.2, т.2 и 3 ГПК.

Пред вид така установените факти и като съобрази Закона, Бургаският окръжен съд намира, че обжалваното определение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №1927/04.04.22г., постановено по ЧГД №7281/21г. по описа на Бургаски районен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно на осн. т.8 от ТР №4/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____